

И ја имам своју звијезду...

Било је то прије пар година, много сам вољела гледати звијезде и остала небеска тијела, када сам видјела њу...

Чим сам је угледала знала сам да би била савршена за мене. Била је то једна мала, најобичнија звијезда, наизглед ни по чему посебна... „Али, зашто баш њу? Има много већих и сјајнијих звијезда”, многи би рекли, али ја просто то нисам могла видјети, моја звијезда је за мене била најсјајнија и најљепша, иако би се многим чинила као нешто потпуно обично. Након само неколико тренутака изгубила сам се у својим мислима, маштајући о томе шта се заправо налази на тој звијезди. Шта ако је на њој све мирно, пријатно и чаробно, без било каквих ружних ствари, али ипак, шта ако на њој већ неко живи? Шта бих онда урадила? Да ли би тај неко био довољно љубазан да своју сићушну звијезду, свој дом, подијели са мном, са неким непознатим... Те ноћи сам брзо заспала, сањајући о томе како сам на својој звијезди, како је све мирно и пријатно, без икаквих звукова. Одлучујем да мало истражим своју звијезду, али након тога схватам колико је моја звијезда заправо мала. Одједном, у даљини примјећујем некога ко прилази мојој звијезди споро попут корњаче. Након неколико минута гледања у непознату особу, она долази на моју звијезду. Када сам видјела лице ове особе, схватила сам да је то дјевојчица мојих година, која ми је, из неког разлога изгледала познато, али нисам се могла сјетити одакле је знам, а и уосталом, нисам се могла сјетити да ли је уопште знам. Дошла је до мене: „Хао, драго ми је што коначно имам некога са ким ћу моћи да причам”, веома весело и срећно рекла је дјевојчица. Дуго смо причале, а након тога сазнала сам да је њено име Настја и да она живи на овој звијезди откада зна за себе. Цијели тај дан смо се дружиле и причале, упознавајући једна другу. Пожељела сам да сам се њом раније упознала, али, нажалост, нисам. Настја ми је рекла да не могу живјети на овој звијезди са њом зато што би се њени родитељи наљутили, а ја, иако сам била тужна, покушала сам то разумјети. Још мало смо причале, када сам чула веома познат глас у даљини...

„Буди се, закаснићеш у школу!”, била је то моја мајка која ме је будила. Одједном, све је нестало, и звијезда, и Настја, и све око њих. Тада сам схватила да је све то био само сан...Послије тога сам се свако вече дружила са Настјом у сну, на својој звијезди, која је била све само не моја, али Настја ми је уљепшала сваки дан послје те ноћи...

Маша Радовић VI-1
ОШ „Милан Вуковић“
Ментор: Бранка Рађеновић